

Første afsnit (Det levende væsen) – Kapitel 6

(Perspektivprincippet) – Lektion 26

1.

Som det vil kunne huskes blev vi under gennemgangen af kontrastprincippet opmærksomme på, at eksistensen af statiske kontrastvirkninger bygger på en registrering eller sansning af eksisterende bevægelser og vibrationers indbyrdes forskellige formater og bølgelængder, og erkendelsen heraf belærte os om, at al kontrastdannelse dybest set bygger på aktivitet fra bevægelsesprincipets side.

Relativ virkelighed og absolut eller kosmisk virkelighed

2.

Nu er ord som "format" og "bølgelængde" jo egentligt eksempler på det, vi forstår ved størrelsesbegreber, hvoraf logisk følger, at eksistensen af statiske kontrastvirkninger dybest set må bygge på en registrering af eksisterende bevægelser og vibrationers indbyrdes forskellige STØRRELSER. Men hvad er egentligt indbyrdes forskellige størrelser for noget? – Ja, hvad er i det hele taget "en størrelse"? –

Herpå kan i første række svares, at begrebet "størrelse" ganske enkelt dækker over "ting"s begrænsede udstrækning inden for tidens og rummets dimensioner (retninger). Begrebet "størrelse" kan ganske vist komme i betragtning i andre forbindelser end de her omtalte. Men disse har kun meget ringe eller slet ingen tilknytning til det emne, som nærværende kapitel har til opgave at danne ramme om, hvorfor vi i hvert fald indtil videre helt vil lade dem ude af betragtning. Det er størrelsesbegrebet i den strengt tids- og rumdimensionelle betydning, der for øjeblikket interesserer os, og som vi i kontakt hermed i det følgende skal beskæftige os med.

Vi er således fortrolige med, at begrebet "størrelse" i den betydning, der her har vor interesse, refererer til tings begrænsede udstrækning i tid og rum, og fra det praktiske liv ved vi, at størrelser udtrykkes ved hjælp af nærmere fastlagte enheder – de såkaldte måleenheder.

At udtrykke tingenes størrelser ved hjælp af fastlagte måleenheder (centimeter, meter, kilometer, sekund, minut, time m.v.) rummer den store fordel, at størrelsesbegrebet derigennem objektiviseres på en sådan måde, at det får en ganske bestemt mening, en mening, der f. eks. gør det egnet til at træde i teknikens og de eksakte naturvidenskabers tjeneste som et umådeligt værdifuldt – ja ligefrem uundværligt forsknings- og kontrolredskab. Således ved vi jo, at netop den moderne naturvidenskab udelukkende bygger sin forskning på den metode "at måle og veje alt, hvad måles og vejes kan" og udtrykke de herved fremkomne resultater i fastlagte måle- og vægtenheder, hvilket altså skyldes, at de nævnte resultater herved gennem anvendelsen af forfinede matematiske metoder yderligere kan gøres til genstand for eksakt kontrol og analyse.

3.

Man kan nu stille det spørgsmål, om de værdibegreber (meter, sekund m.v.), gennem hvilke "størrelser" og dermed tings tids- og rumdimensionelle udstrækning udtrykkes, er ægte værdibegreber i den forstand, at de udtrykker absolutte sandheder om tingene, eller de er uægte værdibegreber således at forstå, at de kun udtrykker relative (forholdsmæssige) sandheder om tingene!

Det samme problem kan man også udtrykke på den måde, at man spørger: er dén indbyrdes størrelsesforskel, som eventuelt kendetegner en gruppe genstande, identisk med en virkelig forskel,

eller udgør den i realiteten kun en tilsyneladende forskel, som dækker over en langt højere virkelighed? – Vi skal i det følgende ved hjælp af et par simple eksempler, som er givet af Martinus personligt, komme til at se, at det er det sidste, der er tilfældet. Den givne størrelsesforskel er kun en tilsyneladende og dermed illusorisk størrelsesforskel, hvad der er ensbetydende med, at de føromtalte værdibegreber begrænser sig til at udgøre uægte værdibegreber derved, at de kun udtrykker relative sandheder om tingene.

4.

Vi tænker os to jernstænger, hvoraf den ene er 3 meter lang og den anden kun 1 meter lang, medens de begge er en kvadratcentimeter i tværmål. Sådanne to jernstænger repræsenterer jo to genstande, der indbyrdes har forskellig størrelse, idet den ene for vore sanser fremtræder som værende 3 gange så stor som den anden.

Ifølge Martinus er denne størrelsesforskel imidlertid kun en tilsyneladende og dermed illusorisk forskel, idet stængerne i absolut eller kosmisk forstand er nøjagtigt lige store derved, at det vil kunne dokumenteres, at de begge hver for sig repræsenterer begrebet "uendeligheden". – Dette kan påvises på den måde, at begge jernstængerne i det uendelige vil kunne deles i halvdele og dermed i stadigt mindre og mindre brøkdeler, uden at man nogen sinde vil kunne komme til ende med delingsprocessen; og det ganske uanset hvor store eller små de er i forhold til hinanden ved delingens begyndelse. Thi ingen "halvdel" vil kunne være så lille, at den ikke repræsenterer en ny helhed, der også består af og yderligere vil kunne deles i to halvdele, som hver især igen kan deles i to halvdele og således fremdeles. Der vil ganske vist relativt hurtigt komme et tidspunkt, hvor delingen af de to jernstænger ikke længere lader sig praktisk udføre, ligesom der vil komme et tidspunkt, hvor begrebet jernstænger bliver irrelevant (meningsløst). Men dette vil kun være et udtryk for såvel vore delingsmetoders som vore begrebers anvendelsesmæssige begrænsning og ændrer intet ved den kendsgerning, at en deling på teoretisk plan af det, der til at begynde med var to jernstænger på henholdsvis 3 og 1 meters længde, vil kunne fortsættes i det uendelige. Og det skal tilføjes, at der vel at mærke er objektiv dækning for denne teoretiske deling, idet enhver fysisk genstand jo ifølge de kosmiske analyser består af mikropartikler, der hver især er bygget op af endnu mindre partikler, hvilke igen hver især er bygget op af omend endnu mindre partikler og således fremdeles i det uendelige ned gennem de mikrokosmiske dybder (se eventuelt lektion 4, stk. 13).

Det lader sig således ved logikkens hjælp påvise, at den størrelsesmæssige forskel på de omtalte to jernstænger i virkeligheden kun er en tilsyneladende og dermed illusorisk forskel, bag hvilken der skjuler sig den kosmiske kendsgerning, at begge jernstænger repræsenterer "uendeligheden", hvor begrebet "uendeligheden" anvendes i samme betydning som begrebet "grænseløsheden". Og det skal tilføjes, at hvad der gælder for to jernstænger, gælder for overhovedet alle genstande. Ligeegyldigt hvor tilsyneladende forskelligartede de er med hensyn til deres udstrækning i rummet, repræsenterer de trods alt alle sammen hver især uendeligheden, hvilken sandhed Martinus personligt udtrykker på den måde, at et støvfug i kosmisk eller absolut forstand rummer nøjagtigt lige så megen materie som hele resten af verdensaltet. – Thi støvfugget er selv et uendeligt verdensalt.

5.

Det er imidlertid ikke blot genstandenes udstrækning i rummet, hvilket altså vil sige deres størrelse i rumlig forstand, der er illusorisk. Det samme gælder med hensyn til deres udstrækning i tiden, hvorved – som det vil huskes fra lektion 7 – forstås deres respektive udstrækninger mellem stadierne "begyndelse" og "afslutning". Også denne særlige form for udstrækning er illusorisk i den forstand, at forskellen mellem forskellige tidslængder kun er en tilsyneladende forskel, bag hvilken der skjuler sig den kendsgerning, at de pågældende tidslængder alle hver især repræsenterer den samme størrelse, nemlig den "størrelse", vi udtrykker ved begrebet "evigheden".

Ethvert tidsafsnit repræsenterer således i kosmisk forstand evigheden, hvor begrebet "evigheden" defineres som "grænseløshed i væren". – Naturligvis må det forventes, at det vil falde praktisk taget alle læsere overordentligt svært at godtage endsige forstå de her fremførte betragtninger over tids- og rum størrelsernes illusion – ikke mindst fordi den daglige praktiske erfaring på alle punkter og ganske på tværs af den logiske uigendrivelighed i bevisførelsen synes at trodse den anskuelse, at tingenes indbyrdes forskellige størrelser skulle være slet og ret illusoriske. Indrømmes skal det da også, at problemet faktisk er så krævende, at vi kun med den største betænkelighed og drevet af den dyre nødvendighed tør indlade os på at gøre det til emne i et begynderkursus. Foreløbigt skal vi derfor også blot nøjes med at nævne, at illusionernes verden inden for grænserne af de særlige love, der behersker denne, repræsenterer en akkurat lige så høj grad af virkelighed og konkretthed, som tilfældet er med den verden, den absolutte eller kosmiske virkelighed danner inden for rammerne af de love, der gælder for den, samt at de to verdener såvel definitions-mæssigt som reelt befinder sig i, hvad man forstår ved et komplementaritetsforhold til hinanden. Det vil sige, at de to verdener foruden at supplere og komplettere hinanden samtidigt forholder sig til hinanden på en sådan måde, at den ene af dem ikke udtømmende lader sig forstå eller beskrive ud fra et selv grundigt eller totalt kendskab til den anden, og vice versa.

6.

Inden vi fordyber os yderligere i udredningen af de hermed skitserede problemer, skal vi indlade os på indgående at fremføre Martinus' argument for sin erklæring om, at ethvert tidsafsnit og dermed enhver tidslængde i kosmisk eller absolut forstand repræsenterer "grænseløs væren", hvilket altså vil sige begrebet "evigheden".

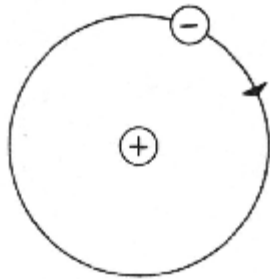
Pointen i Martinus' argument for erklæringen om evighedens tilstedeværelse i ethvert tidsafsnit er af principielt samme karakter som pointen i hans argument for erklæringen om uendelighedens tilstedeværelse i enhver rumlig udstrækning eller størrelse. Thi også her er det muligheden for deling i det ubegrænsede, der påpeges. Således henviser Martinus til, at muligheden for deling af en given tidsstørrelse i to halvdele, der igen hver især kan deles i to halvdele og således fremdeles i det uendelige, nøjagtigt lige så godt er til stede i den tidslængde, vi f.eks. kalder et sekund som i den tidslængde, vi f.eks. kalder et årtusinde, hvad der røber, at de med hensyn til denne delings-egenskab er nøjagtigt lige store, hvilket faktum igen bringer os det gamle visdomsord i erindring, der lyder, at for Herren er tusinde år som en dag og en dag som tusinde år.

7.

Evighedens tilstedeværelse i enhver tidslængde røber sig altså primært gennem den særlige egenskab ved en hvilken som helst sådan tidslængde, at den i det uendelige kan deles i mindre og mindre brøkdeler, hvilket også kan udtrykkes på den måde, at enhver given tidslængde i kosmisk forstand består af et uendeligt antal stadigt mindre brøkdeler.

Måske vil en og anden læser mene, at der næppe kan være objektiv dækning for en uendelig deling af en given tidslængde således at forstå, at der sikkert må være grænser for, hvor lille en tidslængde kan være, idet det er nærliggende at mene, at der må være grænser for, hvor kort afstand der kan være mellem stadierne "begyndelse" og "afslutning" i et begivenhedsforløb. Det er kort sagt fristende at tro, at der må være grænser for, hvor små eller kortfattede begivenhedsforløb og dermed funktioner kan være. – Dette er imidlertid på ingen måde tilfældet. I virkelighedens verden er der absolut ingen grænser for, hvor korte tidslængder der kan eksistere og dermed heller ingen grænser for, hvor små eller kortfattede begivenhedsforløb der kan forekomme, hvilket vi skal søge at lede læseren hen imod forståelsen af gennem følgende oplysning.

Det simpleste atom, der eksisterer, er et såkaldt brint-atom. Det består som vist på diagrammet af 2 partikler, hvoraf den ene, elektronen, i lynende hast bevæger sig rundt om den anden, protonen, på omtrent samme måde, som jordkloden bevæger sig rundt om solen.

Diagrammet viser brintatomets opbygning af en kerne, protonen (+), og elektronen (-), der kredser rundt om protonen. I brintatomet foretager elektronen syv millioner milliarder kredsløb rundt om protonen i løbet af ét sekund.

Som enhver vil kunne forstå, betegner ethvert af brintelektronens kredsløb rundt om protonen et afsluttet begivenhedsforløb i den forstand, at det pågældende kredsløb lader sig beskrive inden for rammerne af de to begreber "begyndelse" og "afslutning". I kontakt hermed vil man derfor også kunne forstå, at ethvert af disse afsluttede begivenhedsforløb har en vis varighed, hvilket igen vil sige, at de repræsenterer en vis tidslængde. – At denne tidslængde imidlertid i nærværende tilfælde må være næsten ubegribelig lille, vil man få klarhed over, når man hører, at det af den danske fysiker, professor Niels Bohr er blevet beregnet, at brintatomets elektron foretager syv millioner milliarder kredsløb rundt om protonen inden for den tidslængde, vi kalder ét sekund. Tænker man sig altså, at ét sekund blev delt i syv millioner milliarder lige store dele, vil hver af disse dele repræsentere den tidslængde, som ét elektronkredsløb spænder over fra sin begyndelse til sin afslutning.

At en sådan del af et sekund må være en meget lille – ja, ligefrem ufattelig lille tidslængde, kan vi ikke være i tvivl om; og dog er den ikke desto mindre så stor, at den giver plads for et begivenhedsforløb af principielt samme natur og omfang som det, jordklodens vandring rundt om solen repræsenterer, nemlig brintelektronens vandring rundt om protonen. Og dette må vist siges at være en kendsgerning, der egner sig til at hjælpe os til forståelse af, at der i realiteten ingen grænser er for, hvor små eller korte tidslængder kan være og dog give plads for realistiske og omfattende begivenhedsforløb.

8.

Ikke mindre tydelig bliver denne kendsgerning, dersom vi udvider vor skildring af brintatomet med et lille tankeeksperiment. Tænk vi os, at brintatomet er et meget enkelt bygget mikrokosmisk solsystem (hvad det dog absolut ikke er), hvor elektronen repræsenterer en planet og protonen en sol, og at der på elektronen bl.a. lever små menneskelige væsener, som føres med den på dens færd rundt om protonen, da har vi en situation, der for disse små menneskelige væseners vedkommende ganske minder om den, vi selv befinder os i. De pågældende små menneskevæsener vil uundgåeligt opfatte deres elektronklodes vandring rundt om protonsolen som en relativ lang tidsepoke, inden for hvilken der finder en mængde mindre, lokale begivenheder sted, akkurat som vi for vort vedkommende opfatter jordklodens vandring rundt om solen som en relativ lang epoke inden for hvilken mange lokalbegivenheder startes og afsluttes. De omtalte små menneskelige væsener vil kort sagt opfatte deres elektronklodes vandring rundt om protonsolen som en tidsepoke af forholdsmæssigt de samme dimensioner som den, vi i vor situation betegner ved begrebet "et år",

idet det, vi forstår ved et år, jo netop er den tidsepoke, vor klodes vandring rundt om solen spænder over. Overvejer vi derfor, hvor mange lokale begivenhedsforløb, der i vor verden kan finde sted inden for rammerne af et år og samtidig tager i betænkning, at nøjagtigt det samme rent principielt må være tilfældet i den verden, vore tænkte mikromennesker lever i, da vil vi kunne forstå, at der kan forekomme endnu kortere tidslængder end den, et sekund, der er delt i syv millioner milliarder lige store dele, repræsenterer. Thi vi forstår, at ligesom vi i vor verden opdeler vort år i stadigt mindre, lokale tidslængder (årstider, måneder, døgn, timer, minutter og sekunder, således vil også vore tænkte små mikromennesker af praktiske grunde føle sig tilskyndede til at dele året på deres lille elektronklode i stadigt mindre lokale tidslængder, der således hver især er endnu mindre end den tidslængde, vi kalder en syv-millioner-milliardtedel af et sekund. Og vel at mærke vil disse ultramikrokosmiske tidslængder ikke desto mindre være absolut lige så sansebare for de små mikromennesker, som de tidslængder, vi kalder døgn, timer, minutter og sekunder, er sansebare for os. – Tager vi derfor endelig til slut i betragtning, at der ingen grænser gives for, hvor små partikler og partikelbevægelser kan være, da vil vi også kunne forstå, at der ej heller kan være grænser for, hvor små tidslængder der kan eksistere, idet vi indser, at der består en nøje sammenhæng mellem rumlig kvantisering og tidsmæssig kvantisering altså en nøje sammenhæng mellem givne rumformater og tidsformater. Og dette var jo alt i alt just, hvad vi var interesserede i at komme til forståelse af.

Med andre ord: det lader sig ved logikkens hjælp teoretisk dokumentere, hvad der direkte og praktisk opleves gennem den kosmiske bevidsthed, at alle tids- og rumdimensionelle størrelser og størrelsesbegreber er illusoriske og dermed uægte i den forstand, at de ikke meddeler eller udtrykker nogen absolut sandhed om de genstande, de knytter sig til, men derimod kun en relativ sandhed. Thi den absolutte eller kosmiske sandhed om timelige og rumlige udstrækninger og størrelser er uigendriveligt den, at de i hvert eneste tilfælde udgør camoufleret evighed og uendelighed – ganske uanset, hvor utroligt dette så end måtte kunne lyde.

Perspektivprincippet og den relative virkeligheds opståen

9.

Hvad angår vort syn på genstandenes verden har vi hermed mødt nødvendigheden af at beskæftige os med to former for virkelighed, dersom vi skal gøre os håb om at beskrive denne verden fuldstændigt. På den ene side må vi nemlig beskæftige os med den relative eller illusoriske virkelighed og på den anden side med den absolutte eller kosmiske virkelighed, hvor den relative virkelighed kan karakteriseres som den, der kommer i betragtning, når vi tager genstandenes forskellige udstrækning i tid og rum alvorligt, medens den kosmiske virkelighed kan karakteriseres som den, ifølge hvilken alle tids- og rumdimensionelle størrelses- og værdibegreber ophæves til fordel for erkendelsen af, at enhver eksisterende tids- og rumdimensionel størrelse repræsenterer et tilfælde af camoufleret evighed og uendelighed.

Skal vi imidlertid være helt ærlige over for os selv, må vi indrømme, at vi så afgjort føler os mest fortrolige med den relative virkelighed, hvorimod det ærlig talt falder os overordentligt vanskeligt at opnå det samme fortrolighedsforhold til den kosmiske virkelighed for slet ikke at tale om den vanskelighed, vi føler, det frembyder at forbinde de to former for virkelighed med hinanden. Der er ligesom ikke rigtigt plads for dem begge, og det er netop specielt den kosmiske virkelighed, der ikke synes at være plads for. Thi på alle mulige måder synes det som tidligere antydnet at bekræfte sig med størst vægt, at det er den relative virkelighed, der er den mest konkrete, hvorimod den kosmiske virkelighed udelukkende synes at være en teoretisk virkelighed, der ikke har megen forbindelse med eller betydning for vort praktiske liv. Er det måske ikke en kendsgerning, at jordkloden virker større end en salonglobus, at mennesket virker større end et af de milliarder af atomer, hvoraf dets

organisme er bygget op, og at brintatomets elektron foretager et super-astronomisk antal kredsløb rundt om protonen i den tid, jordkloden foretager ét kredsløb rundt om solen? – Jo, det kan ikke nægtes! Og er det måske ikke også en kendsgerning, at menneskets hele viden om naturen og dens indretning hviler på metoden at måle og veje alt, hvad måles og vejes kan, hvilket altså vil sige på metoden at registrere og vurdere genstandes indbyrdes forskellige tids- og rumdimensionelle udstrækninger og data (ligeledes deres vægtmæssige data) i forhold til hinanden? – Jo, absolut! Men bliver det så dermed ikke også en kendsgerning, at menneskets naturerkendelse vil blive alvorligt truet af kaos og irrationalitet (fornuftstridighed), dersom den inficeres med sådanne betragtninger som dem, hvorigennem den kosmiske virkeligheds eksistens kommer til syne? – Nej, det er det til gengæld aldeles ikke! Tværtimod ville en forskningsmetode, der foruden at bygge på måle- og vejeprincippet var inspireret af anskuelser, som de foran skildrede, kunne give anledning til en langt højere og betydeligt dybere naturerkendelse end den, man nu råder over, og dermed åbne adgang til erhvervelsen af et langt mere modsigelsesfrit og fuldstændigt verdensbillede end det, den hidtil anvendte forskningsmetode har formået at berige menneskeheden med. En sådan revideret forskningsmetode vil simpelt hen åbne adgang til skabelsen af – ikke et specielt fysisk verdensbillede, men derimod et kosmisk verdensbillede, hvorved forstås et verdensbillede, i hvilket både de fysiske og de åndelige, de timelige og de evige faktorer indtager en plads. Men det skal tilføjes, at dette synspunkt i vore dage glædeligvis så småt begynder at vinde indpas også blandt naturvidenskabens repræsentanter, hvor det ikke mindst i den store tysk-østrigske fysiker og matematiker Erwin Schrödinger finder en indtrængende fortalere.

10.

Imidlertid skal det blankt indrømmes, at det virkeligt er meget vanskeligt at forbinde den relative og den kosmiske virkelighed med hinanden, hvor vanskeligheden dog først og fremmest består deri, at den hermed forbundne beskrivelse eller fremstilling er henvist til at bevæge sig i særdeles abstrakte og subtile eller uanskelige baner. På den anden side er det dog ikke muligt for os af den grund helt at forsømme dette område af Martinus' kosmiske verdensbillede, idet forståelsen af problemets løsning betegner en nøgle til løsningen af mange andre rent kosmiske problemer – herunder ikke mindst problemet vedrørende sansningens mysterium. Vi tvinges derfor af omstændighederne til at indlade os på et forsøg på at forbinde de førnævnte to former for virkelighed med hinanden, hvilket forsøg dog på grund af såvel den begrænsede plads som studietrinet må indskrænke sig til at blive af rent skitse-mæssigt omfang.

11.

Problemet med at forbinde den relative og den kosmiske virkelighed modsigelsesfrit med hinanden består naturligvis først og fremmest deri, at det synes umuligt på fornuftens grund at forklare, hvordan tingene i genstandenes verden overhovedet kan fremtræde som værende af forskellig udstrækning i såvel tid som rum, når den absolutte sandhed om dem er, at de er nøjagtigt lige store i den forstand, at de alle uden undtagelse repræsenterer evigheden og uendeligheden. Man må uvilkårligt spørge sig selv, hvorledes det overhovedet lader sig gøre at camouflere den absolutte virkelighed til fordel for en etablering af den relative virkelighed, og det oven i købet så effektivt, at den pågældende relative virkelighed gør sig langt mere realistisk gældende for os end den kosmiske virkelighed, der jo er den tilgrundliggende virkelighed. Og specielt bliver dette problem hårdnakket, når man tager i betænkning, at det dybest set er misvisende – ja endog direkte meningsløst – at tale om, at tingene i absolut forstand er "lige store" derved, at de uden undtagelse alle repræsenterer evigheden og uendeligheden. For helt bortset fra, at det synes direkte fornuftstridigt at tale om flere udgaver af evigheden og uendeligheden, lader disse to realiteter sig jo slet ikke omtale, beskrive eller behandle inden for rammerne af begrebet "størrelse", hvilken kendsgerning således yderligere ubønhørligt tvinger os til at udstrække vor abstraktionsevne til at præstere den vanskelige erkendelse,

at tingene i absolut eller kosmisk forstand er totalt størrelsesløse og dermed, at tingene med hensyn til deres såkaldte tids- og rumdimensionelle data alle som én kun kan betegnes som værende lig "X" eller lig "Noget, der ér".

12.

Som vi i den følgende lektion skal komme til at se, lader den problemstilling, vi hermed har trukket op, sig kun løse og udrede i skæret af en fremstilling af specielt ét af de kosmiske hovedskaberprincippers indflydelse i tilværelsen, nemlig det princip, Martinus karakteriserer som PERSPEKTIVPRINCIPPET. Thi det er netop særligt indflydelsen fra perspektivprincipets side, der ligger til grund for muligheden af at camouflere den kosmiske eller absolutte virkelighed på en sådan måde, at den relative eller illusoriske virkelighed opstår eller etableres, hvilket igen vil sige, at det dybest set er perspektivprincippet, der ligger til grund for, at der foruden den kosmiske virkelighed, der som tidligere betonet er den fundamentale eller tilgrundliggende virkelighed, også eksisterer en relativ virkelighed, der som også flere gange betonet er en rent illusorisk og dermed en blot og bar tilsyneladende virkelighed. – Det er kort sagt perspektivprincippet, der ligger til grund for eksistensen af netop dé forskellige formater og bølgelængder, hvorpå som omtalt i indledningen KONTRASTPRINCIPPETS mulighed for ikke mindst at virke i den statiske betydning beror, hvilket således belærer os om, at kontrastprincippet med hensyn til sin virksomhed ikke blot er afhængigt af, at bevægelsesprincippet virker (se lektion 25), men også afhængigt af, at perspektivprincippet virker. – Og med forståelsen af denne vigtige kendsgerning begynder så småt vore øjne at åbnes for erkendelsen af det intime samspil, i hvilket samtlige tilværelsens bærende kosmiske skaberprincipper indbyrdes befinder sig.

Spørgsmål til lektion 26

1. Er der grundlag for at tale om et afhængighedsforhold mellem begrebet "statiske kontrastvirkninger" og begreberne "format" og "bølgelængde"?
2. Hvad betydning har det at benytte sig af fastlagte måleenheder som f.eks. meteren og sekundet?
3. a) Betragter Martinus genstandenes indbyrdes forskellige størrelser som absolutte eller virkelige forskelle, eller b) betragter han dem kun som relative og dermed illusoriske forskelle?
4. Hvad er pointen i Martinus' argument for erklæringen om, at uendeligheden er til stede i overhovedet enhver materiel genstand?
5. Er det absurd at hævde, at et støvfug i kosmisk forstand rummer lige så megen materie som hele resten af verdensaltet?
6. Hvad forstås ved en genstands udstrækning i tiden?
7. Hvorledes defineres inden for rammerne af de kosmiske analyser begrebet "evigheden"?
8. Hvad er pointen i Martinus' argument for erklæringen om evighedens tilstedeværelse i enhver tidslængde?
9. Er der i virkelighedens verden nogen grænse for, hvor kort afstanden mellem stadierne "begyndelse" og "afslutning" kan være i et begivenhedsforløb, eller sagt med andre ord: er der grænser for, hvor korte tidslængder der kan eksistere, dersom de skal kunne give plads for et begivenhedsforløb?

10. Er det helt korrekt at betragte et brintatom som et simpelt bygget solsystem i mikrokosmisk format?
11. Er det absurd at hævde, at én dag for den kosmiske bevidsthed er som tusind år, og at tusind år er som en dag?
12. En fuldstændig beskrivelse af genstandenes verden stiller krav til, at man tager hensyn til to former for virkelighed: a) hvad er det for to former for virkelighed, og b) hvilken af dem ligger til grund for eksistensen af den anden?
13. Nævn det af de kosmiske skaberprincipper, som primært er ansvarligt for den relative virkeligheds eksistens.

Løsningen til lektion 25's opgavetillæg

- 1) a) Nej, b) at også kontrastprincippet virker.
- 2) Årsagen er kosmisk set den, at kontrastprincippet ikke virker tilstrækkeligt stærkt.
- 3) At der foreligger en situation, der rent principielt består i, at "noget" afviger fra "noget andet" på en sådan måde, at de to "noget" gensidigt markerer og fremhæver hinanden som et par egenskaber (at der i livsoplevelsen optræder kontrast-momenter).
- 4) Ja
- 5) Ja
- 6) Ja
- 7) Bevægelsesprincippet.
- 8) Ved gennem manifestation af bevægelsens princip at skabe en situationsændring.
- 9) Gennem dette at kombinere bevægelser med forskellige formater eller bølgelængder.
- 10) De repræsenterer to forskellige bevægelsestilstande.

P. B. -J.

NB. Disse svar er godkendt af Martinus.